

Redakcia:

Katarína Boboničová
Lucia „Lucka“ Budinská
Ivona „Ivka“ Štrbíkova
Júlia „Julka“ Tisovská
Adriána „Ad’a“ Hellebrandtová
Romana „Romanka“ Hlaváčová
Sidónia „Sidy“ Pálenkášová
Simona Pirháčová
Richard „Rišo“ Krátky

Grafika:

Kristián „Kiko“ Balco

Časopis je určený pre vnútorné potreby
spoločenstva Dom chvály.

Readakcia si vyhradzuje právo
na úpravu príspevkov. Za
príspevky ďakujeme.

OBSAH

Slovom redakcie (str. 3)

Na slovíčko s... diakon Ján Strečok (str. 4 - 5)

SVEDECTVÁ

Boh - môj nebský Ocko (str. 6 - 7)

Záblesk jeho lásky (str. 7)

Bez mapy, bez kompasu, ale s Bohom... (str. 8 - 9)

Oslobodená Božia dcéra (str. 10 - 11)

Campfest '09 (str. 12 - 13)

Voľnosť na Nevoľnom 2009 (str. 14 - 15)

Duchovná obnova v Badíne (str. 16 - 19)

Školský tábor v Štiavnických Baniach (str. 20)

Stretko (str. 21)

„Myslím teda som“ inak (str. 22 - 23)

Povolanie kresťana (str. 24)

Sv. Ján Leonardi (str. 25)

Recenzia - Výmena (Chaneling) (str. 26 - 27)

Knižné novinky u Pani Firákovej (str. 28)

Pre bystrejšiu hlavičku (str. 29)

Piatkové kresby detí (str. 30)

Vtipy (str. 31)

Aká veľká je božia láska? (str. 32)

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu novú mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

SLOVOM REDAKCIE

Tak, a je po prázdninách. Pre mnohých tieto posledné dva mesiace uplynuli neskutočne rýchlo. Možností na využitie času bolo veľa, stačilo si len vybrať, či rozhodnúť sa. Plány, akcie, výlety, tábory, kúpaliská, a z času na čas sladké ničnerobenie... To všetko je už viac menej za nami a spoločne vykračujeme po veselých slnečných dňoch opäť do školských lavíc či práce.

Jedno sme však isto mali všetci spoločné. Snažili sme sa a chceli byť blízko. Byť blízko Nebeskému Tatkovi aj počas prázdnin. My, pastorkáči, sme spoločne ako jedna veľká „family“ tieto prázdniny tradične odštartovali duchovnou obnovou, kde sme sa posilnili na duchu a potom sa roztrúsili po brigádach či dovolenkách. Osobne ma teší, že sme chceli stále viac, a vyhládávali sme spoločne rôzne duchovné akcie či gospelové festivaly, púťe... Snažili sme sa

tráviť leto s Kristom. Byť každú chvíľu v Jeho blízkosti. Rozhodovať sa tak, ako by sa asi On rozhodol. Počúvať i hovoriť tak, ako by to robil On. Konať dobré skutky a slúžiť s láskou našim blízkym. Ja viem, nie vždy sa nám to všetko darilo na 100 %. Ale skutočne sme sa snažili a nenechali sme svoju vieru v Ježiša len tak „dovolenkovať“.

So septembrom prichádza pre mnohých z nás možno aj čas veľkých zmien. Nástup na nové stredné školy, či zaradenie sa do rádu vysokoškolského. Iní nastupujú do nových prác. A tak možno s obavami ale i veľkými očakávaniami z toho, čo ešte len príde, budíme blízko Ježišovi. I napriek tomu, či už vieme, čo nás čaká, alebo sme z tých, ktorí majú z prichádzajúcich zmien obavy, nebudeme ustarostení. Všetko to dajme Jemu a Jeho Mamke. Povzbudíme sa spoločne a tešme sa na to, čo nás ešte len čaká.

IVKA

DIAKON JÁN STREČOK

1. Odkiaľ pochádzaš?

Z dediny Priečhod pri Banskej Bystrici.

2. Ako sa ti páči tu na Novej Bani?

Musím povedať, že sa mi tu naozaj veľmi páči. Celá Nová Baňa mi pripomína môj rodný kraj medzi kopcami. Okrem toho tu cítim pokoj a akúsi jednoduchosť života a krásy zároveň. Samozrejme, nesmiem zabudnúť na to, že kedysi sme (FK Priečhod) s Novou Baňou hrávali futbal, ba dokonca váš rodák Dávid Tencer bol u nás farárom, keď som bol na 1. svätom prijímaní.

3. V akých farnostiach si bol počas

svojej diakonskej praxi?

Zatiaľ v žiadnych, toto je moja prvá - srdcová záležitosť. Ale stihol som už odbehnúť aj do iných farností, počnúc od Novej Bani až po Rím.

4. Ako vychádzaš s pánom dekanom a s pánom kaplánom počas tejto diakonskej praxi?

Všetci traja vychádzame dobre a dá sa povedať, že si tu s nimi nažívam šťastne. No keďže som tu na praxi, tak sa zároveň učím a spoznávam ako je to bývať na fare.

5. Strávil si nejaký čas aj v pastoračnom centre s mladými?

Zatiaľ nie, no v pastorku som bol so žiakmi z cirkevnej školy. V piatok 19. júna, keď sa začal Rok kňazov, som bol ja, pán dekan a Milan Tomaga vydať svedectvo povolania a povzbudiť mladých. Teda teším sa, že už o pár rokov bude v seminári a v kláštoroch mnoho Novobančanov.

6. Máš súrodencov? Ako si s nimi rozumieš? Zmenil sa váš vzťah po vstupe do seminára?

Mám mladšieho brata a sestru. Teraz si s nimi rozumiem asi rovnako, ako aj pred seminárom.

7. Aké máš hobby?

Hrám na organe. U nás doma som bol sedem rokov organista. Zároveň rád robím aj nejakú chlapeckú robotu (samozrejme s mierou) a chodím na prechádzky. Mám rád prírodu, hlavne hory, kde sa dajú načerpať nové sily.

8. Ako si spoznal Boha? Aký bol váš vzťah predtým? Zmenilo sa niečo?

Neviem, či som ho už spoznal, lebo ešte vždy ho po krôčikoch spoznávam, vždy má pre mňa pripravené niečo nové. Inak do kostola som chodil od mala ako miništrant, neskôr ako organista, potom ako bohoslovec. Takto som sa díval na oltár a na to ako prebieha svätá omša, a to ma ťahalo bližšie k Bohu.

9. Kedy si sa rozhodol pre kňazské povolanie?

Pre kňazské povolanie som sa rozhodol 5 rokov, a to hlavne medzi tým, či byť kňazom alebo organistom. No raz na Bielu sobotu, keď pán farár aj kaplán zachrípli, zavolali ma spievať Veľkonočný chválospev. A vtedy, počas spevu som pocítil, že ma Pán volá ku kňazstvu.

10. Ako tvoje rozhodnutie prijala tvoja rodina, priatelia?

Rodina už bola na to sčasti pripravená, nakoľko som sa rozhodol dlhšie. Možno len priatelia a farníci zažili mierny šok, ale moje rozhodnutie prijali celkom dobre.

11. Chcel by ste niečo dodať?

Určite áno. Chcem sa poďakovať a pochváliť všetkých Bančanov a aj mládež za dve veci, ktoré ma tu v Novej Bani veľmi oslovili a sú pre mňa veľkým povzbudením. Po prvé som veľmi rád, že do kostola chodí veľa ľudí, a to aj mladých, hoci svet má na človeka všelijaký vplyv. No a druhá vec je, že mnohí prichádzate aj na svätú spoveď a sväté prijímanie. Ale nieže po tejto pochvale prestanete chodiť do kostola! Naopak dúfam, že o pár rokov to bude ešte lepšie, ešte povzbudzujúcejšie...

Za rozhovor d'akuje Júlia Tisovská

Dopraj si čas

Dopraj si čas na prácu
je to cena tvojho úspechu.
Dopraj si čas na premýšľanie
je to zdroj tvojej sily.
Dopraj si čas na odpočinok
je to tajomstvo tvojej mladosti.
Dopraj si čas na radosť
je to hudba tvojej duše.
Dopraj si čas na bádanie
je to liek na egoizmus.
Dopraj si čas na modlitbu
je to cesta k Bohu.

BOH - MÔJ NEBESKÝ OCKO

Od malinkého dievčatka som mala predstavu o Bohu ako o policajtovi, ktorý ma všade sleduje, striehne na každý môj chybný krok a doslova som sa ho bála. Vždy pri modlitbe alebo pri svätej omši som mala pocit, akoby mi Boh vyčítal všetko čo som spravila a raz si za to všetko ponesiem poriadne následky. Mala som voči Bohu určitý odstup a veľký rešpekt.

Nechcela som si pripustiť, že je to môj nebeský Otecko, ktorý ma miluje aj napriek tomu, aké mám chyby.

Boha som ani nikdy nenazvala svojím Ockom, je to dosť intímne oslovenie a ja

som nemala taký intímny vzťah s Bohom. Prišla birmovka a birmovanecké stretká. Na stretkách som prvýkrát počula o predstavách Boha. Bola tam aj predstava Boha policajta. Všetko nám tam vysvetlili Boh je môj nebeský Ocko, ktorý ma miluje takú, aká som aj s mojimi chybami. Pochopila som. Ale o pár mesiacov som bola znovu tam ako predtým - malým dievčatom.

Prišla moja prvá letná obnova. Hneď prvý deň sme mali prednášku o Otcovom srdci(o srdci Boha). Mne to však nič nehovorilo. Všetky prvé slová ktorými začali prednášku boli o mojom srdci a mysli. Veci, ktoré sme neprijali do svojho srdca a máme ich len vo svojej mysli sú nestabilné a po čase sa vytratia. Ale veci ktoré máme vo svojom

srdci sú tam zakorenené a stabilné. Vtedy som pochopila, že Boha preto neberiem ako Ocka, lebo som ho neprijala srdcom, ale mysl'ou.

Od toho momentu ako som to počula som sa začala modliť, aby mi Boh pomohol a aby som ho prijala do svojho srdca. Potrebovala som k tomu Jeho, sama by som to nedokázala.

Keď som sa tretí deň modlila v kaplnke a prosila Boha o pomoc, nepovedala som: „Bože prosím, pomôž mi...“, ale ani neviem

ako zo mňa vyletelo: „Ocko, prosím, pomôž mi...“

V tej chvíli som nechápala, čo sa stalo, pochopila som to až na druhý deň cez svätú omšu. Pochopila som, že Boh je môj nebeský Ocko ktorý ma miluje bezhraničnou láskou a nie je žiadny policajt ako som si ho predstavovala. Bola to len moja mylná predstava o Ňom.

Ocko ďakujem, že si bol trpezlivý, kedy Ti otvorím srdce.

SABČA

ZÁBLESK JEHO LÁSKY

Raz, už ani neviem odkiaľ, som sa vracal domov v spoločnosti Ježiša a tak sme sa spolu navzájom zo seba tešili, keď zrazu mi cez vlasy, priamo ako keby Vám kamoš alebo Otec prešli rýchlo rukou po vlasoch s úsmevom na perách hovoriac týmto jednoduchým gestom: „Mám ťa rád!“ vletel do vlasov nočný motýľ a presne rovnako ako ruka mi preletel cez vlasy vyvolajúc rovnaký pocit. Súčasne s tým som pocítil

záblesk Jeho lásky. Asi si viete predstaviť, ako som sa usmial. A tak potešený týmto jednoduchým gestom jeho lásky som sa chcel uistiť a akoby znásobiť, umocniť tento pocit, a tak som sa ho opýtal, či to myslí vážne. Poznáte Ho. Ani nie o 10-15 krokov, z druhej strany, dal by som ruku do ohňa za to, že to bol ten istý motýľ, mi dal frčku po špičke nosa. Viete si predstaviť smiech, ktorý som spustil.

RAŠŤO

BEZ MAPY, BEZ KOMPASU, ALE S BOHOM...

Slniečko vonku pekne pripeká, na strome sa ani lístok nepohne, vzduch vytvára nad zemou akési pohyblivé fatamorgány, asfalt na cestách sa pomaly roztápa a my spolu s ním. No kto by sa v takomto počasí len tak nečinne vyval'oval kdesi na pláži? Je to predsa čas ako stvorený na turistikovanie! Teda aspoň podľa mojich skromných meteorologických odhadov;).

V mojom srdci sa už dávno udomácnil nápadík zorganizovať túru pre moje a Katkine stretko (nie, že by sme iných nebrali, ale

predsa len to mala byť taká interná záležitosť). Vyrukovala som teda s touto skvelou myšlienkou byť spolu, prežiť radostný čas, čas s Bohom, spoznávať nepoznané či zažívať dobrodružstvo. A to som ani len netušila, že toho dobrodružstva bude až-až. Akcia „túra-túrička“ sa mohla začať. Našou pôvodnou trasou mal byť Vojšínsky náučný chodník, ktorého posledným stanovišťom bol Starohutský vodopád, teda mal byť, ale nebudem predbiehať.

Naším prvým dobrodružstvom bolo hlavne nezmeškať autobus, ktorým sme sa mali dostať na Malú Lehotu. Ale nič také sa nestalo

a hárka zážitkuchtivých báb s desiatou na chrbte, ktoré neodradil ani stúpajúci teplo-mer, už o pár minút „plávalo“ v Kamennom mori. Odtiaľ, posilnené ruskou zmrzlinou z tunajšieho obchodu, sme prešli mne srdcu blízky Hubáčovým štálom a potom šup-ho hore na Vojšín.

Pri majestátnom kríži sme modlitbou odovzdali náš minivýlet Pánovi a v smelej dôvere sme sa vydali ďalej na cestu. Zatiaľ išlo všetko podľa plánu, až pokiaľ sme neprišli na miesto, kde sa končili všetky cesty. „Ale, nevádi,“ povzdychli sme si ešte v dobrej nálade a otočili sa naspäť ku krížu. Pokúsili sme sa hľadať značky, ale ani jedna z nich nesmerovala tam, kam sme chceli. Nemohli sme sa však vzdať hneď na začiatku. Pochopili sme, že vlastnými silami a s našimi orientačnými schopnosťami to asi nevládame, a tak sme poprosili o pomoc nášho Pána.

Kráčame si teda k smerovej tabuli s Otčenášom na perách a zrazu vedľa nás stojí obrovská skala so žiarivou bielo-zelenou turistickou značkou. Tešili sme sa tak veľmi, že sme vyplašili asi všetkých obyvateľov

lesa. Ježiško sa o nás postaral a nenechal nás blúdiť. Vždy keď sme najviac potrebovali ukázať cestu, značka sa zrazu objavila. Háčik bol však v tom, že sme sa vždy tak tešili z každej značky, až sme si neuvedomili, že sem-tam ideme po zelenej a sem-tam po modrej;). Ale nestratili sme sa ani raz, vždy sme išli cez miesta, ktoré nám boli známe, Pán si nás viedol, aj keď cieľ našej cesty sa akosi nechtiac pozmenil. Vtipné bolo zistenie, že namiesto Starej Huty sme vyšli kdesi na Hrádzi. A to mi baby nechceli veriť, že som videla „ukrajinské činžáky“;).

Túra-túrička nakoniec dopadla skvelo a budeme na ňu určite dlho spomínať. Síce sme si trochu upravili trasu, za čo sa babám ospravedlňujem, lebo ony boli stále v tom, že vraj ja poznám cestu;). Ale ja ich na ten vodopád ešte určite dostanem.

Naša vďaka patrí najmä Pánovi, ktorý si nás viedol, nedovolil, aby sme blúdili, ukazoval nám cestu a daroval nám prekrásny deň prežitý v radosť z ľudí, z prírody, z Božej starostlivosti. Boh sa stal našou mapou a my sme sa nechali viesť až do cieľa.

MAŤA HUBAČOVÁ

Pán Kaplán

Úvodom Vás všetci chceme privítať v Novej Bani a želáme si, aby ste sa medzi Novobančanmi cítili ako doma. Chceme Vám napísať len pár slov.. ale keďže všetko, čo by sme Vám mohli priať alebo želať by boli len prázdne slová, chceme spolu so svätým Pavlom hovoriť: *Preto aj my odo dňa, keď sme to počuli (že prídete medzi nás), neprestávame sa za vás modliť a prosiť, aby ste boli naplnení poznaním jeho vôle vo všetkej múdrosti a duchovnej chápanosti, aby ste žili, ako sa patrí vzhľadom na Pána, a páčili sa mu vo všetkom, tým, že budete prinášať ovocie všetkých dobrých skutkov a rásť v poznaní Boha, a aby ste mocou jeho slávy upevnení všetkou silou boli veľmi trpezliví a vytrvalí a s radosťou vzdávali vďaka Otcovi, ktorý Vás urobil súcim mat' účasť na podiele svätých vo svetle. (Kol 1; 9-12)*

OSLOBODENÁ BOŽIA DCÉRA

V mojom živote bolo dosť dlhé obdobie, keď som bola smutná a často som plakala. Niekedy som ani nevedela, prečo ani kvôli čomu plačiem. Len tak z ničoho som sa rozplakala, lebo sa mi chcelo, plakala som na modlitbe, chválach, omši.

Doliehali na mňa myšlienky typu: ty si špatná, nič nevieš, nikdy ťa nikto nebude mať rád. Nebudeš mať chalana, do ktorého si zaľúbená. Slzy sa mi tísli do očí vždy, keď niekto nejakým spôsobom spomenul „Boh Ťa ľúbi takú, aká si.“ A vo mne sa ozývala otázka, že ako by ma Boh mohol mať rád. Hoci som vedela, že ma má rád. Prosila som ho na modlitbe, aby mi ukázal ako sa dostať z tejto krízy a neplakať stále.

Potom som bola na spovedi a po spovedi som sa pýtala Boha, prečo sa cítim tak zle, hoci mi on odpustil. Duch Svätý mi vnukol myšlienku. Boh zrejme v mojom srdci asi nie je na tom mieste, ktoré by mu malo patriť. Začala som nad tým uvažovať a všetko mi bolo jasné.

Hoci som sa modlila, chodila do kostola, na modlitbu chvál, stretko, no všade kam som išla dúfala som, že stretnem jedného chalana. Uvedomila som si, že v kostole by som mala byť vlastne kvôli Bohu.

Všetko to pramenilo z toho, že Boh bol na druhom mieste. Tak som sa v tú omšu modlila za to, aby Boh naplnil to miesto v srdci, ktoré mu má patriť. Odovzdala som mu ho, lebo je preňho určený, aby tam bol.

Na posledných chválach som mala v sebe veľkú túžbu modliť sa a chváliť Boha, ale cítila som sa strašne zviazaná niečím, čo neviem pomenovať. Napriek tomu, že som to tak chcela, nedokázala som sa modliť. Prosila som Boha, aby niečo urobil. Aby ma oslobodil, aby som mohla slobodne žiť s ním, modliť sa a chváliť ho.

Na konci školského roka bol festival Voľnosť na Nevoľnom. Práve na ňom, počas modlitby chvál, ma Boh naozaj oslobodil. Bolo fakt úžasné a slobodné pre mňa chváliť Boha pod nočnou oblohou. Mohla som si len tak tancovať a spievať piesne, ktoré práve hrala skupina na pódiu. Spevák viedol ten

koncert ako modlitbu chvál voľnosti, aby sme boli slobodní a voľní.

O niekoľko dní na to sme mali duchovnú obnovu, kde si ma Boh oslobodil ako Božie dieťa. Lebo len ako slobodné Božie deti môžeme vojsť do nebeského kráľovstva. A tam som úplne uverila tomu, že som milovaná Božia dcéra, v ktorej má Boh zaľúbenie.

Odvtedy som oveľa šťastnejšia, a všade kam idem, dúfam, že stretnem Boha a teším sa na to, čo pre mňa pripravil môj nebeský Ocko! A teraz som Oslobodená Božia dcéra.

JULKA

0 chodení do kostola

Jedna žena každú nedeľu pozývala svojho muža do kostola:

„Choď do kostola a pomodli sa za nás oboch“ odvetil jej zakaždým.

Aj priateľom sa vyhovával:

„Ja nemusím chodiť do kostola, moja žena tam chodí za oboch.“

Raz v noci sa mu ale prisnilo, že zo svojou ženou stál pred nebeskou bránou a

čakal, kým sa otvorí.

Brána sa pomaly otvárala a počul hlas určený jeho žene:

„Ty môžeš vojsť za obidvoch“

Žena vošla a brána sa zatvorila.

Najviac zaskočená zostala jeho manželka, keď jej v nedeľu pred omšou pekne

nahodený povedal: „Dnes idem s tebou do kostola.“

CAMPFEST '09

OPEN AIR MUSIC FESTIVAL

Už po tretíkrát som nabalila svoj 55l vak až po okraj a vydala sa opäť smerom na Ranč Kráľova Lehota. Bolo to presne 6. augusta a v tento deň bol aj oficiálny začiatok Campfestu.

Na obrovskej ploche slúžiacej na kempovanie sme vytvorili taký menší tábor Novobančanov. Tento rok sa nás zišlo o čosi menej ako vlni, ale je to len na vašu vlastnú škodu. Pretože Campfest '09 bol výnimočný. Pre mňa osobne to neboli práve kapely, čo by ma nejako uchvátili či zanechali vo mne hlboký zážitok s Bohom. Nie. Boli to pre mňa ľudia, ktorí svedčili o

Bohu naozaj presvedčivo. To, čo to robilo presvedčivým, nebola ich schopnosť a skúsenosť rozprávať pred tisíckami ľudí. Bola to PRAVDA. Bola to jednoduchá, logická, zmysluplná pravda. Niet divu, že som uprednostnila speakerov pred akoukoľvek kapelou. Pochádzali z Ameriky, avšak problémy mnohých mladých ľudí tam, sú problémom aj u nás. Josh McDowell je svetoznámy spisovateľ (napísal doteraz 118 kníh) a prednášateľ, ktorý ma oslovil svojou prednáškou o vzťahoch. Neboli to len pekné slová, ale neustále predkladal aj fakty a percentá, ktoré boli založené na niekoľkoročných štúdiách odborníkov. Špeciálne sa sústredil na vzťah s otcom, z čoho sa vyklúčil nezanedbateľne silný

determinant nášho správania a vôbec nášho smerovania v živote. (Nepripomína vám to niečo?)

Na Joshove témy často nadviazal jeho syn Sean McDowell, ktorý nie je o nič horší rečník a venoval sa rovnako dôležitým otázkam. Napríklad za veľmi zaujímavú prednášku pokladám „Prípad pre Stvoriteľa“, v ktorej ponúkol iný obraz o Darwinovej teórii, aký sa dozvieme z učebníc biológie. Nemyslite si, že by sa nás fanaticky snažil presvedčiť o svojom názore. Namiesto toho nám ponúkal mozaiku vedeckých objavov samotných biofyzikov, astronómov a iných odborníkov, ktorí hľadaniu pravdy zasvätili celý život. Keďže sa sústredil hlavne na prácu s mladými nevyhol sa ani otázke sexuality. Aj túto tému rozobral veľmi dôkladne, prehľadne a s riadnou dávkou zodpovednosti.

Tretím človekom bol Danny Jones, ktorý okrem toho, že miestami pobavil ľudí svojím zaujímavým prekladom (bol to Američan

hovoriaci po slovensky) nám odkrýval Boha nevšedným spôsobom.

Spomedzi ľudí, ktorí rozprávali, vytíral jeden, ktorý nevrazil skoro vôbec. Jeden, ktorý vyjadroval emócie, myšlienky, posolstva aj úplne bez slov. Jeden, ktorý rozosmieval, spájal a rozhrieval srdcia všetkých vôkol. Pôvodom Španiel, Carlos Martinez, predviedol svoje nádherné umenie mima, prostredníctvom ktorého si on splnil svoj veľký detský sen a teraz ním rozdáva radosť po celom svete.

Na Campfeste sa chválilo meno nášho Pána Ježiša Krista, v Jeho mene sa modliť za ľudí, ktorí to potrebovali, vďaka nemu boli ľudia uzdravovaní a premenení a vôbec ON bol ten hlavný dôvod, prečo sme tam všetci boli. Počnúc účinkujúcimi, dobrovoľníkmi, cez zvukárov, osvetľovačov, kameramanov končiac nami všetkými. A náš Boh tam bol uprostred nás...

AĎA

VOĽNOSŤ NA NEVOĽNOM 2009

Trochu dávnejšie bol v okolí Kremnice festival s názvom "Voľnosť na Nevoľnom 2009." Tento kresťanský festival je v prvom rade o Bohu, úžasných ľuďoch, zábave a dobrej gospelovej hudbe...

Celý festival bol o tom, aby sme sa dokázali uvoľniť s Bohom. Pomáhali v tom mnohé výborné slovenské aj zahraničné kapely. Pestrý program do ktorého napríklad patrili aj sv. omše s biskupom ako aj s Jánom

Bucm. Príjemní ľudia. Trefné workshopy. Tri stany: Strach, Telesnosť, Minulosť, ktoré mali slúžiť prednáškou, modlitbou príhovoru a chvál. Odvážne svedectvá. Zaujímavé hry..

Skúsím vám to trochu priblížiť z môjho pohľadu dobrovoľníka. Na tento festival som sa rozhodol ísť asi mesiac pred jeho začatím. Spočiatku sa mi nechcelo ísť a ani som nechcel. Myslel som, že pôjdem radšej na Campfest. Myslieť som si mohol. Boh mal v úmysle niečo iné. Kúsok po kúsku mi dával túžbu predsa tam ísť a nie ako účastník, ale

ako dobrovoľník. Tak sa napokon aj stalo.

Každý z dobrovoľníkov si mohol vybrať tím, v ktorom bude počas festivalu pôsobiť. (modlitebný, kreatívny,.....) Vybrať sme si mohli, ale nemali sme to isté, či tam budem pôsobiť.

My dobrovoľníci sme mali prísť dva dni pred začatím festivalu. Každý deň sme mali chvály. Ja som bol zadelený do modlitebného tímu. Bolo nás tam asi tak 12. Nemal som vôbec tušenie, čo všetko to obsahuje. Počas celého festivalu bolo veľmi málo chvíľ, čo som sa nemodlil. Priam stále. Bud' sám alebo spoločne. Modlili sme sa za mnoho vecí. Ľudí, čo budú prichádzať - účastníkov, počasie, organizátorov, kapely, účinkujúcich, techniku, za konkrétne miesta..... Vtedy som bol aj sám prekvapený, za čo všetko sa dá modliť. :-)

Ako dobrovoľníci sme boli ľudia pre všetko.

Stavali sme stany, upratovali,... pomáhali sme všade, kde sa dalo. Áno, mali sme obmedzený program. Nemohol som byť na každom bode programu, ale bolo mi to viacnásobne vrátené.

Ak by som to mohol porovnať, tak sa mi to zdalo oproti Campfestu viac v rodinnej atmosfére. To je iba môj názor. Zažil som tam mnoho úžasných vecí. Keď boli modlitby vyslyšané, v spoločných chválach prejavujúce sa charizmy, plnenie cieľu, ktorý sme si dali, aby ľudia mohli zažiť zábavu, priateľstvo a Božiu moc,... Spoznal som tam mnoho skvelých Božích ľudí. Získal som skúsenosti, veľa zážitkov, priateľstiev, pomoc v určitých oblastiach, čo sa týka duchovného života, povzbudenie... Mám z toho veľmi dobrý pocit, že som tam bol. Neľutujem a určite odporúčam každému navštíviť tento festival. Či už dobrovoľník alebo ako klasický účastník.

RIŠO

DUCHOVNÁ OBNOVA V BADÍNE

Píše sa 1.júl 2009, je ráno, 8:45. Pred farou sa schádzajú samí mladí a veľmi sympatickí ľudia. Hravo zaplnia dva autobusy a môžu sa vydať na cestu... Zdá sa, že si prázdniny chcú naozaj užít, keďže už v prvý prázdninový deň niekam odchádzajú.

Niektoré z týchto mladých tváričiek žiaria úsmevmi a horia túžbou byť už na mieste, v iných akoby sa dalo čítať, že sa im tam veľmi nechce ísť, no zároveň dúfajú, že to bude mať zmysel a zažijú niečo naozaj dobré... Cieľ cesty je jasný, no o tom, čo je pre nich pripravené, ani ucho nepočulo, ani oko nevidelo...

Autobusy sa pohli a cieľ je každou minútou bližšie... Zrazu ktosi vykrikuje... „Badín!“ Presne tak... Badín, to krásne a očarujúce miesto, kde si Pán formuje svojich vyvolených, sa na štyri dni zmenilo na hlavné dejisko duchovnej obnovy spoločenstva Dom chvály.

Keď sme prišli a čakali na registráciu, stretli sme pána prefekta, ktorý nám nechcel uveriť, že sme len z Novej Bane a len z jedného spoločenstva, pretože bol veľmi milo prekvapený z takého pozhnaného počtu mladých ľudí (teda, myslím, že najmä z chlapcov)...

Asi o pol hodinku neskôr sme sa zaregistrovaní, ubytovaní, s Písmom,

zošitom a perom v ruke, opäť všetci stretli v aule. Tam nás už totiž čakali štyria veľmi dôležití hostia. Vicki a jej manžel Robert z Walesu (GB) a dvaja prekladatelia zo Žiliny, bez ktorých by sme sa zaobišli len veľmi ťažko, ak teda vôbec...

Vicki a Robert slúžia v spoločenstve Father's heart (Otcovo srdce) cestujú po celom svete a navštívili už množstvo miest, aby Boh Otec cez nich mohol uzdravovať srdcia svojich detí a zjaviť im, ako veľmi ich miluje a túži po ich návrate Domov, k Nemu. Prvý deň prednášok bol pre viacerých z nás trochu chaotický, pretože ich štýl prednášania sa mierne líšil od toho, na aký sme boli zvyknutí a ešte sme poriadne nevedeli, čo sa počas týchto štyroch dní bude diať. Ďalšou nevýhodou bolo, že celý program museli skrátiť o tri dni, pretože na „absolvovanie“ všetkého je potrebných sedem. Ale verím, že Pán nám to niekoľkonásobne vynahradil počas tých štyroch.

Hlavným heslom prvého dňa a v podstate celej obnovy bolo: „Preniesť to, čo máme v

hlave do srdca“. Aby sa z vedomosti stala skúsenosť. Aby sme prestali veci brať tak racionálne. Aby fráza „Boh Ťa miluje“ viac nebola len frázou, ale čímś, čo je zakorenené v hĺbke našich sŕdc. Aby sme spoznali skutočnú pravdu, ktorá je rozumom nepochopiteľná, lebo „Boh uráža myseľ, aby otvoril srdce“.

Aby sme mohli začať, musel si každý z nás úprimne odpovedať, či CHCE VYKROČIŤ ZA BOHOM a či Mu chce otvoriť svoje srdce. Kto povedal Bohu áno, mal možnosť začať. Ho spoznávať srdcom ako Otca. Ďalší deň bol našou cestou Domov na štýl márnotrátneho syna. Všetci tento príbeh poznáme už takmer naspamäť, ale teraz sme ho mohli prežiť sami na sebe. Ako deti, ktoré vzali mnohé veci do svojich rúk a často zlyhali, ako deti, ktoré pri návrate domov Otec uvidel už z diaľky, pretože na ne čakal. Túžil, aby sa vrátili domov, určite ich celé dni vyzeral a keď ich konečne uvidí, každému beží v ústrety a objíma ho... Svojím objatím nám dáva vedieť, ako veľmi nás miluje, že už nemyslí na bolesť, ktorú sme Mu spôsobili, ani na to, čo si o ňom

myslia iní, vidí nás, náš návrat, našu bolesť z rán, ktoré túži úplne uzdraviť. Beží k nám, aby nás mohol zahrnúť svojou láskou a ponúknuť nám to najlepšie. Všetci sme prežili, že sa potrebujeme vrátiť k Ockovi, ktorý nás miluje, ktorý po nás túži, ktorý pre nás urobí veľkolepú hostinu a bude sa z nás radowať, ktorý nás vezme späť do objatia Jeho očarujúcej lásky... Ak by to však bolo len o prednáškach, nikdy by sa nepodarilo splniť cieľ, ktorým bolo, aby sme to, čo máme v hlave preniesli do srdca... Vicki a Robert nás vyzvali, aby sme prišli len tak si sadnúť dopredu, ak sa chceme vrátiť Domov; a ak túžime po objatí Otca, môžeme prísť za nimi a oni sa budú modliť, aby si Boh použil ich ruky a aby ich objatie bolo, akoby nás objal Ocko. Bol to naozaj veľmi vzácny čas, kedy sa Boh Otec dotýkal našich srdiec, uzdravoval ich, premieňal a dával nám zakúsiť svoju prítomnosť, či už cez objatie alebo celkovú „atmosféru“, ktorá sa vznášala aulou.

Neskôr nám Robert hovoril, že zlom v Jeho živote nastal, keď mu jeho priateľ položil otázku: „Koho synom si?“ Biologicky to bol

jeho otec, no keďže s ním nemal dobrý vzťah, necítil sa ako jeho syn. Viacerí z nás boli usvedčení aj cez tento Robertov príklad - ak sa nestaneme deťmi svojich rodičov, budeme mať problémy prijať Boha ako svojho Otca, keďže oni sú Jeho zástupcami tu na zemi.

To, že sa často necítíme ako deti svojich rodičov, tým pádom ani Boha, môže spôsobiť, že sme ako siroty. Akoby sme aj my patrili k ďalšiemu množstvu iných sirôt, pretože v tomto svete vládne práve duch sirotstva. Siroty sú veľmi zranené a ubližujú aj iným ľuďom. Snažia sa získať si vo svete meno, nikde sa necítia ako doma, boja sa o budúcnosť, stále s niekým súťažia, uspokojia sa iba vtedy, ak vedia, že sú lepší ako iní, a to všetko len preto, že nevedia, že Boh je ich milujúci Otec, ktorý sa o nich postará. Zároveň sme ako siroty dostali nádej, pretože sa môžeme vždy vrátiť a bojovať s príznakmi sirotstva. Sme predsa Božie deti, ktoré sú nádejou a riešením pre siroty. Celé stvorenie čaká. Čaká na Božie deti. Celé stvorenie čaká na nás.

Ďalším krokom k tomu, aby sme sa mohli vrátiť a zanechať v nás odhalené sirotstvo, bolo odpustenie. Zbaviť sa neodpustenia, ktoré nás zväzovalo možno aj niekoľko rokov. Nebolo to jednoduché. Dostali sme však kľúč, ktorý sme počas osobnej modlitby mohli použiť. Mt 18,35 – Odpustiť zo srdca + hľadať odpustenie na kríži. Vicki nám k osobnej modlitbe dala aj špeciálnu úlohu a to napísať list v troch bodoch osobe, ktorej by sme chceli odpustiť. 1. Čo potrebujem odpustiť? 2. O čo konkrétne ma zranenia obrali? 3. Potreba pochopiť, že ten kto mi ublížil bol tiež zranený. Bol to veľmi milostivý čas, pretože práve vtedy Boh nám nanovo ukazoval a lámal veci, o ktorých sme si mysleli, že sú už dávno pochované. Nebolo to ľahké a bezbolestné... Ja osobne musím priznať, že mnohé z tých vecí sa mi nepodarilo odpustiť hneď, počas jednej modlitby... Ale začal proces... Proces odpúšťania...

Počas ďalších prednášok sme mali „možnosť“ byť oslobodení od hanby, ktorá nás nútila skrývať sa za svoje „figové listy“ a zistiť, čo tie naše figové listy vlastne sú... (pozn. red.: medzi figové listy sa skryli Adam a Eva pred Bohom po tom, ako spáchali hriech.)

Neskôr, nám Boh Otecko cez Vicki, Roberta a niekoľkých ďalších hovoril slovami: „Ty si môj milovaný syn, v ktorom mám záľúbenie. Milujem Ťa. / Ty si moja milovaná dcéra, v ktorej mám záľúbenie. Milujem Ťa.“ Vtedy už bolo nemožné, aby sme to poznali len ako vedomosť a neprežívali to vo svojom srdci. (Naviac, ak vám to povie Angličan po slovensky a pritom vám hľadá do očí s toľkou láskou, že to snád ani nebol on...) Medzi poslednými prednáškami nám Vicki odporúčala, aby sme sa každú deň pozreli do zrkadla a povedali si, akí sme nádherní a ako zázračne nás Boh utvoril. Podobne ako skoro všetky veci, ktoré sme na obnove prežívali, alebo robili, ani toto nie je jednoduché, ale je to pravda... Krásna

pravda o krásnych Božích deťúrencoch... Nasledovali naše svedectvá (ako dôkaz toho, že nie som jediná, ktorá si myslí, že Pán konal) a tých svedectiev nebolo málo. Robert bol presvedčený, že sa tam vpredu vystriedame všetci a keby sme mali viac času, asi by to tak naozaj bolo... Potom sme ďakovali Bohu, našim vzácnym hosťom, prekladateľom Zuzke a Danielovi a... a mohli sme sa začať rýchlo baliť.

Tak ako sa možno na začiatku niektorým nechcelo ísť na obnovu, tak sa teraz nikomu nechcelo ísť preč. Môcť tak prežívať toto stále. Raz určite budeme ;-). Spolu. V nebi. Už sa teším... Ale zatiaľ nám zostáva, aby sme toto poslanstvo a všetko, čo máme teraz v srdci dávali ďalej. Všetci sme Božie deti a všetci sme nádejou a riešením pre tento svet. Toto nie je ani zd'aleka všetko. Spoločné omše s úžasnými kňazmi, spovede, to úžasné jedlo (už sa nečudujem našim kňazom), čas, kedy sme si navzájom hovorili, že sme milované Božie deti a že On v nás má záľúbenie... Bol to naozaj veľmi požehnaný čas.

A pre tých, ktorí na obnove neboli platí to isté... Si úžasné Božie dieťa. Boh Ťa neskutočne miluje a má v Tebe záľúbenie. Rozmýšľal(a) si už nad tým, čo pre Teba znamená, že Boh má v Tebe záľúbenie? Máš moc. Veľkú moc. To nemá hoci- len Božie deti. Povedz Mu, že sa túžiš vrátiť a cítiť Jeho lásku. Verím, že to nenechá len tak. A potom sa už ani Tebe nebude chcieť späť...

Takže zhrnutie... „TY SI MÔJ MILOVANÝ SYN, V KTOROM MÁM ZALÚBENIE“ a „TY SI MOJA MILOVANÁ DCÉRA, V KTOREJ MÁM ZALÚBENIE“...

P.S.: A teraz rýchlo pred zrkadlo a pokračujte podľa vyššie uvedeného návodu ;-). A buďte požehnaní. A ešte sa ospravedlňujem za dĺžku, ale to mi kázali... :D

SIDY

ŠKOLSKÝ TÁBOR V ŠTAVNICKÝCH BANIACH

53 členov, Štiavnické Bane, chata Asissi, od pondelka do soboty. „To bolo ono“. To bol detský tábor pod záštitou novobanskej cirkevnej školy. A skutočne, to bolo ono.

Veľa kriku, zábavy, športu, vzťahov, ale hlavne lásky. . . Samozrejme tej Božej! Viac chlapcov ako dievčat, ale celkovo celkom pekný mišung. Prváci až ôsmaci tvorili štyri kompletné niekedy aj nekompletné družstvá. Zelení, modrí, žltí, červení, respektíve: Efraim, Benjamín, Júda, Ruben. Exodus je pomerne náročná kniha Starého Zákona, no mi sme sa ju snažili nielen pochopiť, ale hlavne zažiť. Od otroctva v Egypte, cez Egypské rany, Červené more, púšť až dobytie Jericha a vstúpenie do zaslúbenej Kannánskej krajiny (trošku sme teda vstúpili aj do knihy Jozue) sme sa nielen hrali,

ale skutočne boli pravými Izraelitmi. K tomu všetkému nám pomáhala oddielová rovnoša. Na zahodenie nebol ani okolitý terén. A o všetko sa veľmi prozreteľne staral dobrotivý Pán Boh so svojím premenlivým počasím. Za zmienku okrem tejto duchovnej časti stojí aj oddielová dennodenná súťaživosť. Štyri až jeden bod, toľko sa dalo získať za každú súťaž. Napätie bolo pri každej súťaži obrovské, niekedy to riadne vrelo aj medzi vedúcimi, samozrejme bez úrazu a urážok. Zápolenie prinieslo konečné sobotňajšie vyúčtovanie. Dve prvé, jedno druhé a jedno tretie miesto. Štvrtý bol Pán Boh. Vlastne nie. Ten nesúťažil ale pôsobil na naše dušičky. Cez hru, súťaže, modlitby a vzťahy pôsobil zo svojho neviditeľného polooblačného stĺpu, aby sme sa raz všetci zúčastnení mohli stretnúť vo „večnej zaslúbennej zemi“. Vďaka ti Bože!

VENOVANÉ (nie) len našim drahým rodičom a priateľom...

Možno ste z tých, ktorým vrtajú v hlave tie naše pastorkácke stretká a čudujete sa, čo už tam len také robíme... Možno ste z tých, ktorí každý víkend „spovedajú“ svojich najbližších, že ako bolo v pastorku a či sme tam mali nejaké to stretko, čo sme robili, kto všetko tam bol..

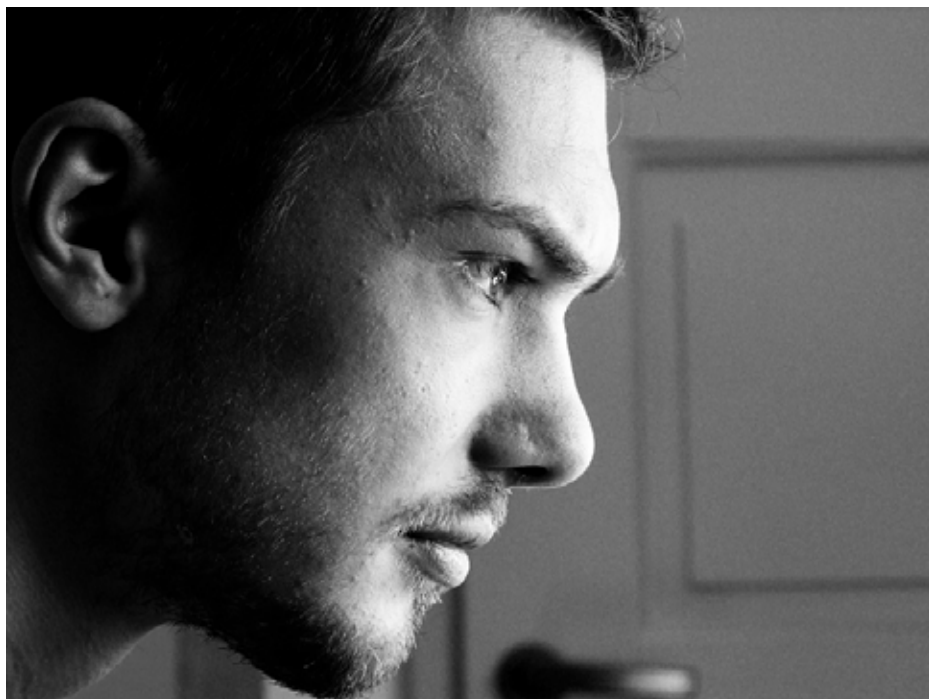
Chcem vám to, drahí moji, uľahčiť a trochu vám tie naše stretká priblížiť. Mám na to totiž 2 dôvody... Ak ste rodičom, tak pevne verím, že i naďalej budete púšťať svoju ratoslesť do pastoračného centra s vedomím, že viete, kde je a čo sa tam deje. Tým druhým dôvodom je snáď to, aby ste nás aj vy podporili, či už modlitbou alebo ochotou púšťať na tieto stretká vaše deťurence.

A tak sa „stretkujeme“ (stretávame) každý piatok či sobotu. Snažíme sa o 19.00, ale tu je azda vhodné podotknúť, že sa o to stále len snažíme. Väčšinou vždy začíname stretnutie modlitbou. Ťaháme tie tóny až kdesi do neba, pretože väčšinou si brnkáme pri modlitbe do gitary. Pekne spoločne poďakujeme Ježišovi za všetko, čo nám dáva a tiež prosíme o požehnanie pre nás všetkých. Kristus je centrom celého nášho stretnutia i našich životov. Väčšinou po modlitbe

nasleduje ešte nejaký čas, kedy sa spoločne okresávame a učíme sa byť lepšími. Bud' si čítame Božie Slovo, alebo počúvame svojich animátorov, ako sa nás snažia povzbudiť alebo duchovne „nakopnúť“ nejakým tým vyučovaním (t.j. že máme byť lepšími, poslušnými, viac sa modliť a taaaak...). A keďže človek je od stvorenia spoločenským, a neustále potrebuje kecať a tým rozvíjať aj svoje majstrovské komunikačné zručnosti, ku koncu stretnutia sa už len delíme (čiže rozprávame). Predovšetkým o nás samých, ako sa máme, ako sa nám darí udržiavať vzťahy s Kristom i s našimi najbližšími. Popritom sa stále čímsi napchávame (týmto prosím pekne pozdravujem stretnutie kyseliniek). Samozrejme, končíme vždy presne na čas, o 21.00 (všetci pozdravujeme Zaju), a pekne sa poodprevádzame domov. Tak, a je to vonku. Teraz už všetci budú vedieť, čo to tam v tom pastorku, či orlovni vždy cez víkendy porábame.. Dokelu!

Chceme byť lepšími a makáme na seba, drahí naši rodičia, či priatelia. Ale častokrát potrebujeme vašu podporu a pochopenie, keď príde víkend a chceme ísť na stretnutie, kde je vždy báječne, pretože sú tam ľudia, na ktorých nám záleží. A predovšetkým tam spoločne kráčajme za Ježišom a učíme sa žiť podľa Jeho prikázaní. No nie je to fajn?

„MYSLÍM, TEDA SOM“ INAK

Veru tak.. mám pocit, že pán Descartes mal vtedy pred pár sto rokmi celkom pravdu, keď vyslovil (alebo napísal.. ved' ktovie, ako to vtedy bolo..) tú pamätnú múdrosť. „Myslím, teda som.“ Alebo žeby nie?

Mám na stene takú fotokópiu.. v podstate obyčajný nudný biely papier s načmáranými čiernymi písmenkami. No odkaz, ktorý je na ňom, je to, vďaka čomu sa tento zdrap papiera dostal na prominentné miesto medzi všetkými mojimi obľúbenými obrázkami a fotkami.

To, čo hovorí, je také jednoduché. A predsa si každý deň pri pohľade na stenu hovorím: „fúúú Simi, máš sa ešte čo učiť..“. Ale k

veci, že nech aj viete, o čom to točím.. Pavol píše Rimanom toto: „Nekopírujte správanie a zvyky tohto sveta, ale dovol'te Bohu premeniť vás na nové stvorenie premenou spôsobu vášho zmýšľania.“ (Rim 12, 2) Inak povedané, to, ako myslím, determinuje to, kým som. Ak si myslím, „toto ja nemôžem zvládnuť“, tak to zrejme asi ani nikdy nezvládnem. Ak si myslím, že som nemožná, tak nemožnou stále budem – v mojich očiach (a ak sa ma bude niekto snažiť presvedčiť o opaku, asi sa mu to nepodarí). Ak si budem myslieť, že môj život za veľa nestojí lebo ... (problémov a dôvodov, prečo to nie je fajn sa vždy veľa nájde), tak bude môj život ozaj dosť biedny. Ale Pavol hovorí, že existuje nejaké riešenie. Že Boh má riešenie. Že spôsob,

akým myslím o úplne všetkom, môže byť zmenený. A ak bude iné moje myslenie, asi sa to odrazí aj na mne a mojom živote. Paráda! Tak predsa nie som stratená!

V zásade, okrem toho citátu z listu Rimanom je na tom mojom nudnom papieri ešte jeden citát – z druhého listu Korint'anom. Ten hovorí toto: „Zachytávame každú blúdiacu myšlienku, aby bola podriadená a poslušná Kristovi“ (2 Kor 10, 5). Tak v tom to je! Nenechať si v hlave mišmaš všetkého, ale podriať moje rozlietane myšlienky Kristovi napr. cez Božie Slovo lebo to je pravdivé vždy (na rozdiel od niektorých mojich výmyslov). To je pre nás takou pomocnou a opornou palicou od Boha, aby sme mali na čom stáť v každej situácii.

Inak, ten chlapík, čo mi dal spomínanú fotokópiu, mal špeciálny pojem na ten

taký negativistický, seba ľutujúci, ubíjajúci spôsob zmýšľania. Volal ho „smradľavé zmýšľanie“. A tvrdil dokonca, že ak človek smradľavo myslí, tak je to cítiť aj navonok, že sa okolo takého človeka šíri akýsi smrad ubitosti a biedy (bléééé). Lebo naše myšlienky sa stávajú slovami, slová skutkami, skutky zvykmi a zvyky formujú náš charakter, teda nás a to určuje aj náš osud. Čiže ak smradľavo myslíme, celý sme akýsi „nevoňaví“.

Pán Descartes mal určite svojim spôsobom pravdu. Ale fakt je ten, že nielen „myslím, a teda som“ ale aj „ako myslím, tým som“. Tak buďme všetci pekne voňaví a spolu s Rimanmi sa vykašlime na tie hlúpe spôsoby zmýšľania tohto sveta a radšej si poupratujeme naše myšlienky podľa toho, čo nám vraví Boh v jeho Slove.

SIMONA

Spravodlivý Boh?

Mocný kráľ povedal raz starému kňazovi: „Hovoríš, že človek, ktorý sto rokov páchal zlo pred smrťou a poprosí Boha o odpustenie, sa znova narodí v nebi, ale ak niekto spácha iba jeden zločin a neľutuje ho, skončí v pekle. Je to spravodlivé? Sto zločinov je ľahších ako jeden?“

Starý kňaz na to kráľovi povedal: „Keď vezmem takýto malý kamienok a položím ho na hladinu jazera, potopí sa, alebo ostane na hladine?“

„Potopí sa,“ povedal kráľ.

„A keď zoberiem sto veľkých kameňov a vložím ich do člna a postrčím ho do stredy jazera, potopia sa, alebo ostanú na hladine?“

„Ostanú na hladine.“

„Tak teda sto kameňov s člnom je ľahších ako jeden kamienok?“

Kráľ nevedel, čo má na to povedať. A tak mu to starý kňaz vysvetlil: „Kráľ, tak je to aj s ľuďmi. Človek, aj keď mnoho zhreší a v ľútosti sa obracia na Boha, nespadne do pekla. Kým človek, ktorý sa prehreší čo len jeden raz a neprosí o Božie milosrdenstvo, bude zatratený.“

Máš aj ty už svoj čln?

POVOLANIE KREŠŤANA

...kto však toto nemá, je slepý, krátkozraký: zabudol že bol očistený od svojich starých hriechov... (2 Pt 1,9)

Svet okolo nás je plný žiadostivosti, túžby všetkého druhu. Túžba po úspechu a uznaní, peniazoch, priateľstve, nových zážitkoch... Je to neustály boj ducha a tela. Ten, kto nie je správne zorientovaný, ľahko podľahne víru túžob, žiadostivostiam a nechá si nimi ovládať svoj život. Túžba sama o sebe nie je zlou, ale ak ju neovládame, môže nás do viesť k hriechu.

Boh nám v osobe svojho syna Ježiša Krista daroval všetko potrebné k zvládnutiu tohto boja. Druhý Petrov list 1,3-11, nám dáva návod ako zvládať boj so žiadostivosťou vo svete:

„A práve preto vynaložte všetko úsilie na to, aby ste k svojej viere pripojili čnosť, k čnosti poznanie, k poznaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú náklonnosť a k bratskej náklonnosti lásku. Ak toto všetko máte a ak sa to rozhojňuje, nebudete nečinnými a neplodnými v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista.“

Čítame tu, že k našej viere je potrebné pripojiť čnosť. Teda pevné a mravne čisté zásady, ktoré sa nemenia podľa toho, či nám to práve vyhovuje, ale také, ktoré nás za každých okolností vedú ku konaniu dobra. Ďalej je to poznanie. Hlavným zdrojom poznania v živote kresťana je Božie slovo a modlitba. Kto nepozná Písmo Sväté, nepozná Krista. (sv. Hieronym) Zdržanlivosť nám pomáha odolávať proti pokušeniam. Dokáže krotiť naše vášne a spolupracovať s rozumom tak, aby sme svoje reakcie a činy neskôr neľutovali. Zdržanlivosť si ctí seba a ctí si i druhého. Trpezlivosť nás učí zachovať si rozvahu a pokoj mysle v ťažkostiach. Je štítom proti nervozite a nepokojom, ktoré život prináša. Pomáha nám udržať si pohľad na náš cieľ za každých okolností.

Bratská náklonnosť a láska spolu veľmi súvisia. Náklonnosť je vyjadrením lásky... „A predovšetkým majte vytrvalú lásku jedni k druhým, lebo láska zakrýva množstvo hriechov.“ (1 Pt 4,8)

Nezabúdajme, že sme boli draho vykúpení a očistení od svojich hriechov krvou Ježiša Krista, nebuďme krátkozrakí a slepí. Vynaložme všetko úsilie a upevňujme sa vo viere, čnostiach, poznani, zdržanlivosti, trpezlivosti, bratskej náklonnosti a láske. Ak budeme toto robiť, nikdy nepadneme.

SV. JÁN LEONARDI

**Sviatok: 9. október
1541-1609**

Význam mena Ján: Boh je milostivý (hebr.)

Patrón lekárníkov

Ján Leonardi sa narodil v obci Diecino pri Luccy v strednom Taliansku v roku 1541 ako siedmy syn Jakuba a Jany Lippi. Od roku 1553 do 1558 navštevoval školu u farára vo Villa Basilica, potom ho poslali do Luccy, aby sa vyučil lekárnictvu. Tam sa pridal ku skupine priateľov zvaných Colombini, ktorí si pod vedením dominikána Bernardiniho vytýčili za cieľ viesť čo najintenzívnejší kresťanský život a pomáhať chudobným a pútnikom.

Neskôr však na radu svojho spovedníka zanechal lekárske zamestnanie a začal študovať teológiu. V štúdiu robil veľmi rýchlo pokroky. Na sviatok Troch kráľov v r. 1571 po prvý raz pristúpil k oltáru ako kňaz. Jeho kňazské účinkovanie sa sústredilo najmä na kázanie a spovedanie. Biskup mu zveril na starosť kostol sv. Jana della Magione, pri ktorom zároveň zriadil školu. Popri vyučovaní však nezabúdal ani na zábavu pre deti. Jeho činnosť mala veľký úspech.

Aby jeho dielo vyučovania malo pokračovateľov a podporovateľov, založil Spoločnosť kresťanskej náuky, zloženú z laikov, ktorú schválil biskup a 7. decembra 1604 aj pápež Klement VIII. 1. septembra 1574 založil aj rehoľu Rehoľní klerici Božej Matky. Ako základný program dal svojim spoločníkom ducha poslušnosti. V roku 1583 zvolali prvú generálnu kapitolu rehoľných klerikov. Leonardiho zvolili za generálneho predstaveného s titulom rektor. Zakladateľ potom odcestoval do Ríma, kde získal schválenie štatútov, ktoré zostavil a ktoré už schválil biskup 1. mája 1584. V r. 1601 jeho rehoľní klerici otvorili dom v Ríme pri kostole Santa Maria in Portico. Ján ustavične prechovával v srdci túžbu odísť ohlasovať evanjeliu neveriacim. Keďže nemohol sám odísť do misii, zamýšľal tam poslať iných. Tak sa v roku 1603 zrodilo Urbanovo kolégium pre šírenie viery.

Posledné roky prežil Ján v Ríme. Zomrel v Ríme v noci z 8. na 9. októbra 1609. Pochovali ho najprv v kostole Santa Maria in Portico a v roku 1662 preniesli jeho pozostatky do kostola Santa Maria in Campitelli v Ríme, ktorý sa stal hlavným sídlom nim založenej rehole. Za svätého bol vyhlásený 17. apríla 1938

ZDROJ: INTERNET

RECENZIA: VÝMENA (CHANGELING)

Keď som sa prvýkrát dopočula o tomto filme, zaujalo ma, že hlavnú postavu hrá Angelina Jolie. Pretože táto snímka od Clinta Eastwooda nie je žiadny akčný trhák typu Tomb Raider či Wanted, v ktorých sme túto oscarovú herečku videli strieľať zo zbraní a zachraňovať ľudstvo.

Dej filmu Changeling je z úplne iného súdka. Odohráva sa v Los Angeles v 30. až 40. rokoch minulého storočia. Christine Collins si bezstarostne žije so svojím synčekom Walterom, až kým jedného dňa záhadne nezmizne. Tu začína film pomaly

naberať spád. Zúfalá matka prosí o pomoc miestnu políciu, ktorá je práve v tomto období kritizovaná za nadmiernu korupciu a nedostatočnú pomoc občanom. Po určitom čase príde správa, že jej syna našli. Všetci sa z toho tešia, média to pretriasajú, konečne dopadlo na políciu trochu pozitívneho svetla. No Christine prežije ďalší šok, keď zistí, že chlapec, ktorého jej polícia veľkolepo odovzdá vôbec nie je jej syn. Túto chybu „mužov zákona“ sa nesmie za žiadnych okolností dozvedieť už aj tak dosť nepriaznivo naklonená verejnosť, preto sa kapitán Jones rozhodne úbohú matku umlčať nie príliš legálnymi spôsobmi. Vyzerá to už takmer beznádejne, kým sa do boja za spravodlivosť nepridá miestny

kazateľ Gustav Briegleb (John Malkovich). Okrem toho, že jej poskytuje morálnu a psychickú oporu, využíva všetky svoje prostriedky na boj proti skorumpovaným policajtom. Prípad nabera obrátky, do deja vstupujú nové prekvapujúce okolnosti a príbeh posúvajú trochu iným smerom. Na povrch sa vyplavujú dôkazy o obrovskom zločine, ktorý bol doteraz neodhalený. Všetko sa to zamotáva až kým to do seba úplne nezapadne. Christine spolu s nebojácnym kazateľom sa nakoniec ocitnú pred súdom, ktorý konečne dá spravodlivosť v Los Angeles miesto, ktoré jej patrí. Je to napínavý príbeh plný neočakávaných

momentov, z ktorých niektoré vás budú šokovať, iné dojímať a budú vás nútiť všetko prežívať tak, akoby ste toho všetkého boli súčasťou. Charakter človeka, akého v snímke predstavuje John Malkovich je naozaj nevšedný a páči sa mi, že vrhá na cirkev a kazateľov naozaj veľmi pozitívny pohľad, pričom sa nejedná len o fikciu. Film má 142 minút, čo je pomerne dosť, avšak môžem vám zaručiť, že sa pri ňom nudíte nebudete. Stačí, ak si uvedomíte fakt, že Changeling bol nakrútený podľa skutočnej udalosti. Preto upozorňujem, že niektoré scény sú naozaj nevhodné pre divákov pod 15 rokov či slabšie povahy.

ÁĎA

VTIPY

Po skončení futbalového zápasu príde hráč porazeného tímu za rozhodcom a pýta sa ho:
- Pán rozhodca a ako sa má váš pes?

A rozhodca nato:

- Pes? Všet ak nemám psa.

A hráč odpovedá:

- Škoda, slepý a nemá psa.

Manželka sa pýta manžela:

„Keby som spadla do rieky, skočil by si pre mňa?“

A manžel odpovie: „A keby som povedal

„áno“, spadla by si?“

Čo poviete žene s modrinami pod obidvo-
ma očami?

Nič. Už jej bolo povedané dva krát.

Zakladateľ metodizmu John Wesley mal raz podivný sen. Stál pri bráne pekla, zaklopal a pýtal sa, kto tam je: „Sú tam katolíci?“

Odpoveď znela: „Áno, veľa.“

„Aj metodisti?“

„Áno, veľa.“

Tá posledná odpoveď ho zdesila. Ponáhľal sa k nebeskej bráne. Tam položil rovnaké otázky, ale v opačnom poradí:

„Sú tu metodisti?“ „Nie sú.“ „A katolíci?“

„Nie sú.“

To mu bolo divné, a tak sa zvedavo opýtal:

„A koho tu vlastne máte?“

Dostal odpoveď: „Božie deti.“

Po ceste ide kňaz na bicykli, ale ide bezdr-
žiačky, pretože má späť ruky a modlí sa.

Zastaví ho policajt a vraví:

„Otče to bude za 20 EUR, pretože na bicyk-
li sa nesmie jazdiť bezdržiačky.“

Pán farár na to:

„Pán policajt, ale mňa vedie môj anjel

strážny“. A policajt na to:

„Tak to bude za 50, pretože na jednom
bicykli dvaja ísť nemôžu.“

Vlado Weiss dohovára futbalistom v šatni po
prvom polčase:

„Keď som vám pred zápasom kládol na
srdce hru na jeden dotyk, vôbec som tým
nemyslel, aby ste sa dotkli lopty len raz za
polčas!“

INSTIA reality

Nám. Slobody 2, podnikateľské centrum I.poschodie (oproti TK šport)

Realitná kancelária vám ponúka svoje služby:

- predaj a prenájom nehnuteľností
- výkup pozemkov
- vysporiadanie vlastníckych práv (k nehnuteľnostiam)
- komplexné právne poradenstvo a právny servis
- stavebné a búracie práce
- záhradné projekty a ich realizácia
- cenovo nenáročné plastové okná
- pripravujeme ďalší rad komplexných služieb

Rodinný dom v obci Brehy
cena: 65 000 €

Pozemok v Novej Bani (blízko centra)
cena: 6 170 €

tel.: 0904 518 414
kontaktná osoba: Marián Polc

ŽIVOT PO PÔRODE?

V brušku tehotnej ženy boli raz tri embryá... Jeden z nich bol malý veriaci, druhý malý pochybovač a ďalší bol malý skeptik.

Malý pochybovač sa pýta:

Veríte vlastne v život po pôrode?

Malý veriaci:

Áno, je jasné, že to existuje. Náš život tu je (naplánovaný) len na to, aby sme rástli a aby sme sa pripravili na život po pôrode, aby sme boli potom dosť silní pre to, čo nás čaká.

Malý skeptik:

Blbosť, to predsa neexistuje. Ako by vôbec mal vyzerat' život po pôrode?

Malý veriaci:

Ani ja to neviem presne. Ale určite tam bude oveľa jasnejšie ako tu. A možno tam budeme pobehovať a jest' ústami.

Malý skeptik:

To je haluz! Pobehovať, to sa predsa nedá. A jest' ústami, aká smiešna predstava. Existuje predsa pupočná šnúra, ktorá nás živí. Okrem toho je nemožné, aby bol život po pôrode, pretože pupočná šnúra je už teraz príliš krátka.

Malý veriaci:

Ale áno, určite je to možné. Bude to akurát všetko trochu inak.

Malý skeptik:

Ešte sa nikto nikdy nevrátil späť spoza pôrodu. Pôrodom sa život končí. A život je jedno trápenie a je temný.

Malý veriaci:

Aj keď tak presne neviem, ako bude vyzerat' život po pôrode, v každom prípade budeme potom vidieť mamu a ona sa o nás postará.

Malý skeptik:

Mama?!? Ty veríš v nejakú mamu? A kdeže je?

Malý veriaci:

Ved' tu všade okolo nás. Sme a žijeme v nej a skrze ňu. Bez nej vôbec nemôžeme existovať.

Malý skeptik:

Hlúposť! Nič z nejakej mamy som ešte nevidel, takže nemôže ani existovať.

Malý veriaci:

Niekedy, keď sme úplne ticho, môžeš ju počuť spievať. Alebo cítiť, keď hladká náš svet. V každom prípade verím, že náš vlastný život začne až potom!

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

PODNEBIE

nepredajné

september - október 2009 č.15

ŽIME ŽIVOT ČO PRINÁŠA OVOCIE

